

[Rimstad.]

forbindelse ikke relevant. Men vi har også nok, når vi bygger på de to første begreber: medorientering og medindflydelse, og for vort partis vedkommende ligger det sådan, at vi er fuldstændig enige i, at man skal udvikle disse to begreber på en sådan måde, at der er en stadig voksende forståelse for deres betydning.

Diderichsen: Et forslag som det foreliggende fremkalder modstridende følelser, på den ene side følelsen af, at det er vigtige ting, det drejer sig om, og på den anden side en lige så stærk tvivl om, hvorvidt man virkelig på dette punkt er slået ind på en vej, som fører til det mål, man har sat sig. Forslaget kan på den ene side betragtes som et glædeligt udtryk for en stigende tendens til at ville tage det, man kan kalde de menneskelige forhold, i betragtning, f. eks. også på arbejdspladserne, hvor man ellers er mest tilbøjelig til kun at lægge tekniske og økonomiske synspunkter til grund.

Det i bemærkningerne til forslaget og ved fremsættelsen af dette anførte om baggrunden for forslaget vil sikkert enhver kunne tilslutte sig. Det er virkelig et alvorligt problem, at mange mennesker, uanset den stadig kortere arbejdstid og de stigende lønninger, har vanskeligt ved at finde sig til rette med deres arbejde og på deres arbejdsplads. Det må imidlertid betragtes som en kendsgerning, at selve den udvikling på det økonomiske og tekniske område, som netop betinger den økonomiske vækst og den stadig stigende levestandard, kan medføre en vis usikkerhed og ængstelse hos den enkelte, og ændringer og omplaceringer inden for den enkelte arbejdsplads kan skabe personlige problemer og spændinger mellem kolleger og mellem over- og underordnede.

Men når dette er sagt, kan man nok stille sig noget skeptisk over for den konklusion, som forslagsstillerne har draget: at så skal der nedsættes en kommission — og det endda en kommission med et meget bredt kommissorium; for det kan virkelig i høj grad betvivles, om en kommission — og det må efter hele forslagets karakter antages, at der stiles mod en talstærk kommission med repræsentanter for forskellige sider af arbejdsmarkedet, forskningen på disse områder og vel også for de politiske partier —

vil kunne få andet ud af arbejdet på et så bredt og løseligt skitseret grundlag som det foreliggende end en forfærdelig masse papir, og det vil endda tage sin tid, inden selv de mere foreløbige resultater fremkommer.

Arbejdsformen for en sådan kommission må nødvendigvis blive tung og langsom — sporene i så henseende er skræmmende. Noget fornuftigt kan der jo nok komme ud af det, når en række sagkyndige mennesker arbejder med disse problemer i fællesskab, men man må virkelig befrygte, at konkrete aktuelle forslag vil drukne i overvældende mængder af overvejelser for og imod, så at det kan blive svært at finde de guldkorn, som forhåbentlig også er at finde, når man søger. I allerværste fald kan kommissionen blive en sovepude, en begravelseskommission, hvortil man henviser besværlige problemer, der melder sig, i stedet for at tage dem op til behandling — og det har jo i hvert fald næppe været forslagsstillerens mening.

Som forslaget er formet, må det altså beklageligvis siges, at en kommission med et så bredt og vagt kommissorium ikke har større muligheder for at nå positive resultater. Den får på den ene side et så vidt arbejdsfelt, at der inden for dette ville kunne beskæftiges et større antal velbemandede sociale forskningsinstitutter i en længere årrække, og på den anden side har den ikke fået et eneste konkret problem at belyse, som en eventuel undersøgelse kunne starte med at tage fat på.

Under hensyn til betydningen af de problemer, der er peget på i det fremsatte forslag, kan vi i liberalt centrum ikke have noget at indvende imod, at forslaget underkastes fortsat udvalgsbehandling. Det kunne imidlertid henstilles til udvalget, om det ikke kunne tage under overvejelse at udkaste et mere begrænset kommissorium for en eventuel kommission. Et sådant kommissorium kunne f. eks. gå i retning af, at man pålagde kommissionen at gennemgå det foreliggende danske materiale og sætte sig ind i det meget betydningsfulde materiale, som forefindes i udlandet, og på grundlag deraf stille forslag om konkrete problemer, som ikke behandles andetsteds, og som det ville være ønskeligt eller nødvendigt snarest muligt at få belyst gennem sagkyndige undersøgelser.